

SIKÓ MIKLÓS ÉLETE ÉS MŰVÉSZETE

MATTIS JÁNOS

A XIX. század közepén Erdély kultúrájának egyik jellegzetes és a maga nemében kimagasló egyéniség volt SIKÓ MIKLÓS. Nemcsak mint tehetséges festő, de mint ember is a maga helyén, a saját életét megoldó és helytálló ember is megérdemli az utókor elismerését. Olyan időben élt, amikor a hivatásos festő lenézett, megfizetett embernek számított s akárcsak a muzsikus és művészete csak úri passzió formájában volt elfogadható az akkori társadalmi életben. Sok művészi tehetség, tudományos és emberi érték kallódott el akkor Erdélyben megértés és támogatás hiányában.

Erdély művelődési vágya s általában emberi öntudatra való ébredése nagyon lassú volt. Mecenások, a művészet pártfogói majdnem mindig idegenből hozattak festőket, nem gondolva arra, hogy az itthoni tehetségeket külföldön taníttassák saját kultúrájuk gazdagítására.

Mint egy felvillanás és utána azonnal kialvó fény jelenik meg 1822-ban az „Erdélyi Híradó“ egyik számában Barabás Miklósról szóló cikk, mely felhívja a közönség figyelmét a 18 éves festő „thussal vagy colorittal való rajzolására- és creon és miniatur porgetairozására“ és kéri a közönség legmelegebb támogatását.

Erdélyben a pénztelen főnemesség és nemesség teljesen visszavonultan élt egymástól elkülönülve romlásban, tespedésben. Ilyen környezetben, hogy bontakozhattak volna ki a művészet csírái? Mégis voltak szinte észrevehetetlen megmozdulások, melyek a figyelő szem számára jelentettek valamit. Ebben az időben a festészet fogalma azonos volt az arcképfestéssel. Minden főnemesi és nemesi családnak megvolt a maga

többé-kevésbé értékes de mindenesetre régi arcképcsarnoka. A gyenge képzettségű vándorpikektorok mesterségbeli szintje nem tudta a portréfestés igényeit kielégíteni. Voltak olyan képek is közöttük, ahol maga a festő sem tartotta érdemesnek a nevet aláírni a megfestett portréra.

Erdély eltompult életéből bukkan elő szigorúan kötött tradíciók közepette a művészetében bontakozó nemes úr Sikó Miklós arcképfestő.

A bölöni Sikó család olykori kastélyszerű kuriája a kolozs megyei Septér kisközség lankás domboldalán állott. Ma csak romjai láthatók. Itt született Sikó Miklós 1818 július 2-án.

Apja Sikó István fiatal korában az Eszterházi-császárhuszárok hadnagya volt. Később hazajött birtokára gazdálkodni. Felesége ködi Farkas Anna szintén régi nemesi családból származott. A legidősebb fiú Miklós — volt még egy fiú és egy leánytestvére — szigorúan katonás nevelésben részesült. A birtok gondja mellett a lovaglás és vadászat töltötte ki életét. Rajzolásra való hajlama már négy-öt éves korában jelentkezett, — levelet írt anyjának oly módon, hogy a nyomtatott betűket értelem nélkül lemásolta. Gyakran apja íróasztalán talált írásokat — sokszor fordítva lerajzolta, úgy, hogy valamilyen módon olvasható volt. Már hétéves korában jellegzetesen hasonló arcokat rajzolt s ha beteg volt, lázasan-viaszból mintázott arcokat és állatokat. Főképpen az arcmásrajzolás vonzotta, képei már fiatalon csodálatosan hasonlóak voltak. Különleges adottsága, hogy a fejet rendkívül finom gyöngédséggel, jó technikával festi de egész alakkal nem foglalkozott soha.

A család harmonikus élete édesanyja halálával megszakadt. A nagy csapás elveszi kedvét; még mindig rajzol, de egyre kevesebbet. Sokan és komolyan tanácsolják apjának, hogy küldje fiát festőiskolába. Apja méltatlankodva utasítja vissza. Nemes ember nem lehet piktor, nem méltó családjához.

Sikó Miklós Önéletrajzában írja, hogy az apja akarata ellenére kötött házassága mennyire buzdító, ihlető, sőt elhatározó jellegű volt számára. Felesége vadadi Filep Róza sokgyermekes, szegény nemesi családból származott. Házasságuk után Borszéken telepedtek le, ahol sok román bojár család is üdült. Egy közeli ismerősének arcképével nagy sikert aratott és ez a megrendelések egész sorozatát hozta magával. Nagy összeköttetései révén nagyon ismert festő lett. Tulajdonképpen házasságának köszönhetette, hogy eddig csak kedvtelésnek hitt művészkedését komoly művészi munkásság váltotta fel.

Sajnos apjának megbocsátó és hazahívó levele megzavarta és megszakította jól induló pályafutását, — visszatérve alig dolgozott. Két év alatt nem volt egyetlenegy megrendelése sem. Élte a nemesek megszo-

kott életét, míg ki nem tört az 1848-as szabadságharc. Lelkesedéssel ment a haza védelmére. Felesége szülei birtokára vonult vissza, ő pedig Bem hadseregében kapott beosztást. Mint hadnagy s nemsokára mint főhadnagy Bem oldalán küzdött és 1849-ben osztrák fogságba esett, megsebesült és kórházba került. Mint lábbadozó beteg ceruzát és papírt kért és az egyik alorvost lerajzolta. A sikerült képmás reáterelte a figyelmet és kedvezményképpen szabadon járhatott-kelhetett a kórházban. Ezt a szabadságot kihasználva megszökött és visszatért feleségéhez, aki éppen akkor készülődött hozzá Galíciába. Ugyanakkor különös véletlen kínálkozott, hogy Párizsba menjen de nem sikerült kijutni s így elveszett számára az a lehetőség, hogy képzett és talán híres festő váljon belőle.

A szabadságharc befejezése után Kolozsváron bujkált, nappal nem is mert kimenni az utcára. Az osztrák tisztok sejtették, hogy hol van, de őt nem mint tisztet, hanem csak mint festőt ismerték. Sorsdöntően szólt bele életébe Urbán ezredes, akivel mint fogoly Besztercén találkozott s aki őt első látásra főbe akarta lövetni. De hallotta, hogy festő és magához rendelte, hogy a saját és családjának arcképeit vele megfestesse. Sikó 1851-ben beiratkozhatott az Akadémiára. Sajnos csak két hónapig maradt ott, alig, hogy elkezdte a rajztanulást. A rajzolási studium hiánya mindvégig észrevehető képein. Barabás Miklós festőtől is tanult egy hónapig, ahol csak egyetlenegy vízfestményt készített el a festő útmutatásai szerint. Olajfestékekkel festeni önmagától tanult, de tehetségével és szorgalmával annyira vitte, hogy arcképeit művészi értékűnek minősítették.

A rövid müncheni tartózkodás után 15 esztendő telt el. Sikóéknak az első időszakban négy gyermekük született, három fiú és egy leány. Ezek közül a nagyobbik Kálmán örökölt valamit apja tehetségéből s Kolozsváron a „Normál Rajztanodát“ is látogatta. Jellemző Sikó Miklós nemesi öntudatára, hogy az iskola bejegyzési rovatában, (mint) Sikó Kálmán apja mint „birtokos“ és nem mint „festő“ szerepel, pedig ekkor már nagy művészi hírnévnek örvendett. Gyerekei nem örökölték művészséget: Árpád földbirtokos, Géza törvényszékibíró és Róza a 70-es években Sebesi Jóbnak a jóhírnévnek örvendő kiváló publicistának lett a felesége. — Sikó Miklóséknak még házasságuk elején két gyermekük született, akik még csecsemő korban haltak meg. Apjuk lerajzolta őket a ravatalon és e két kis rajz a család még ma is élő tagjainak birtokában van.

Életének utolsó évtizedeiről alig tudunk valamit. A hetvenes években a testvéréhez írt levelekben írja, hogy Kolozsváron viselt tisztségéről betegsége miatt le kell mondjon. Említi, hogy cukorbeteg, nagyon

elgyengült, szeretne erőt gyűjteni, hogy újra festhessen és pénzt keresen „a nagy szükség potlására”.² Nem tudott a pénzzel bánni, a birtok kezeléséhez sem értett.¹ Ritka arckép megrendelése sem segítettek nehéz anyagi helyzetén, mert képeit még előkelő főnemesek is csak méltatlanul alacsony áron fizették. Többször megy Borszékre gyógyulni. Itt is megfesti néhány bojár arcképét. Hívják Bukarestbe a királyi udvarba festőnek, de már nem meri vállalni. Felváltva hosszabb időt tölt gyermekeinél s egy ilyen alkalommal solymoskői tartozkodása alatt festette meg egyetlen tájképét — egy temetői részletet szomorúfűzzel — a román pap részére.

Szerette és élvezte a társaságot. Az előkelő világban mindenütt megfordul — betegsége előtt jó lovas volt, de továbbra is résztvett több főúri vadászaton. Természetesen ez az életmód is hozzájárult elszegényedéséhez, pedig szülei nagy vagyont hagytak rá. Felesége már régebben elköltözött Maros-Nagylakra, ő pedig Marosvásárhelyen élt egyszerű lakásban s házvezetőnője gondozta. visszavonultságában alig dolgozott — tanítványai nem voltak, szigorú katonás ember volt, még unokái is féltek tőle. — Idősebb korában Kozma Erzsébet szobrászművésznővel Veress Zoltán neves festőművész feleségével beszélget időnként művészetéről. Müncheni vázlatfüzeteit Kozma Erzsébet szobrásznőre hagyta, aki elköltözése után az Erdélyi Múzeumnak adta át.

Sikó Miklós 1900. május 5-én halt meg elhagyatottan egyedül. Marosvásárhelyen a református temetőben nyugszik. Sirja ismeretlen. Feleségét 12 nappal azelőtt temették el Maros-Nagylakon.

A művészt még életében elfelejtették, még ott is, ahol élt. A „Marosvásárhely” című napilap rövid közlése — melyet a „Vasárnapi Újság” is átvett — egyetlen mondatban emlékezik meg elhunytáról.

Nehéz Sikó Miklós művészi munkásságának kiértékelése. Körülbelül 400 képéről tudunk, illetve csak sejtjük azok letézését — mert legnagyobb része magántulajdon és ezekből mintegy százhusz arcképet lehetett felkutatni, megvizsgálni és lefényképezni. A művész csak az arcképfestést művelte mint neki legmegfelelőbb műfajt. Nehéz őt beilleszteni az általános magyar művészet keretébe. Az iskolákban a rajz nem volt tantárgy — a festő is ritka volt — s a festészetet csak picturának tekintették nem pedig művészetnek. Bármennyire jó volt a kép nem értették és nem is értékelték. Honnan lehetett volna a művésznak műpártoló közönsége?

A század elején, az arcképfestés igényeit sem tudták a festők kielégíteni — idegenek jönnek átutazóban — s a családok egymáshoz írá-

nyítják. Barabás Miklós is egy olasz eredetű Gentiluomo-nevű képmásfestőtől tanulta az olajfestés mesterségét.

Sikó teljesen autodidakta. Megérzi, hogy mit tudhat és mibe nem szabad belekezdenie. Nem kísérletezik tájképpel, csendérettel, sem történelmi kompozíciókkal. Kitűnő arc-memoriája van és biztos karakter-érzéke, de rajz és színezése elégtelen. Érzi a rajz szükségességét, meg is rajzolja az arcot legjobb tudása szerint s ha színnel végig megy rajta akkor valamennyire egyensúlyozott a munkája. Később mikor képein a szín kezd dominálni, akkor nagyon kiütözik a rajztudás hiánya.

Legrégibb ismert rajza **Uzoni Antal** (1813—1858) mellképe. Sikó ekkor 21 éves volt. Arcképének előadásmódja kellemes, friss dacára a technikai elaprózottságnak. Sikó fiatalkori akvarell-arcképei egyszínten állnak Barabás Miklós egykori arcképeivel: s hogy Sikó nem lett olyan elismert művész mint Barabás az csak a körülményeken múlt. Nem tudott küzdeni mint Barabás, aki szegény fiú volt, élelmesebb és mozgékonyabb. Sikó születése és egyéni adottsága révén csak úri műkedvelő maradt, mert bár volt tehetsége mégis inkább földbirtokosnak, mint festőnek vallotta magát.

Egyik legkorábbi műve nem annyira festmény mint inkább színezett rajz. **Esterházy Kálmán** grófnak gyermekkori arcképe 1842-ből. A tiz-tizenkét éves fiú természetközelsége, a hú ábrázolás elve szerint a gyermekesség közvetlen tükrözése. A fej festői megoldása kielégítő — de a kar és a kéz rajza egészen bizonytalan. Sikó Miklós valószínűleg sohasem rajzolt egész alakot s félalakot is alig. Arcképei a szó szoros értelmében csak arcképek, azok is változatos értékűek. Így például öcsésének Sikó Lajosnak képe száraz és kifejezéstelen, viszont Sikó Lajosné miniatűr képe már több finom, művészi értéket mutat.

Fejlődésének első korszakában a kor izlésének megfelelően az akvarell-miniatűr művelte. Nemcsak 18×20 cm. nagyságú, hanem 5×8 cm.-es miniatűrjei sem ritkák. Ez a műfaj különben is megfelelt egyéniségének. Katonás ridegsége, egyszerűsége éles ellentétben áll a képeiben megnyilvánuló aprólékos finomságú gyöngéd ábrázolási módnak, mely gyakorlás folytán nagyvonalúvá fejlődött. Munkáinak aprólékossága nagyon közel áll a fényképhez. Ez a festői felfogás elfogadása érthetővé teszi, hogy más anyagi forrás hiányában — maga Barabás Miklós — Hora János Alajos — Szathmári Pap hosszú ideig tartózkodtak Bukarestben sőt Szathmári Pap végleg ott telepedett le.

1838 és 1840 körül Barabás hosszabb időt töltött Erdélyben. Valószínűleg ekkor találkozott Sikó Miklóssal. Barabás egy hónapi tanításának értékét nem tudjuk valójában fölmérni. Barabás és Sikó munkái

nagyon hasonlítanak egymáshoz és sokszor megközelítik a nagyon termékeny Barabás művészi értékeit, főképpen, ami Sikó akvarell technikáját illeti nem marad el Barabás mögött.

Házassága, (1845) óta kénytelen művészettel keresni kenyerét. Borszákon alig tudta az ott nyaraló román bojárok arckép igényét kielégíteni. A román fővárosban is sok volt az idegen festő, köztük sok magyar is. Szathmári Pap állandóan ott élt és arcképfestés mellett fényképész műtermet is tartott fenn. Sikónak, bár ott élt egy ideig, egyetlen arcképét sem sikerült felkutatni.

Bukarestből való hazatérésük után a magyar főúri körök által látogatott fürdőhelyeken ő is gyakran megfordult és összeköttetései révén sok megrendelést kapott. Sikó ebben az időben már elismert művész, akit Szathmári Pappal együtt emlegetnek s föltételezhetjük, hogy személyesen is ismerték egymást.

Sikó alapos művészi kiképzés hiányában a miniatűr rajzolás és akvarell-festés — majd olajfestékekkel való miniatűr festés technikáját nagy odaadással művelte. Bár a művészet lényege nem a részletnek aprólékos kidolgozásából áll de tiszteletben kell tartani ezt a gyakorlás és szeretett által kifejlesztett technikát.

Az évek hosszú sora telt el és annyi akadály között sem adta fel tervét, hogy a müncheni Akadémiára visszatérve ujrakezdje rendszeres művészi kiképzését. Atyja 1851-ben meghalt s örökségével ismét kijuthatott Münchenbe, ahol 1851-ben beiratkozott és megkapta a „matrikel“-t.

Az Akadémián — (azonban) nem tudni mi okból megint csak rövid ideig tartozkodott. Pedig lehetősége nyílt a komoly studiumokra — sokat láthatott, múzeumokat látogathatott és nagy művészekkel lehetett együtt s mégis rendszertelenül dolgozott. Megint csak rajzolt s megőrizte régi aprólékos technikáját, s mintha csak az lett volna a célja, hogy „akadémiai“ festővé váljon. Egyetlen változás történt a müncheni évek után munkájában, hogy felhagyott a miniatűr festéssel és olajfestékekkel kezdett dolgozni. Ez egészen új terület volt számára. Sem a technika sem a képméret nem felelt meg egyéniségének. Rajza ösztönös, karakter-érzéke adottság, de a fiatalos lendület már hiányzott belőle. Olajfestésű arcképei nagyon hasonlítanak de csak olajfestékekkel színezett rajzok maradtak. Önmaga is érezte, hogy tudása nem megfelelő s azért az arcképmegrendeléseknél sokszor hívta segítségül Vastagh György országos híré arcképfestőt. Ezen a téren már nem fejlődhetett, nem alakulhatott és elérte az emberi sors, (hogy) még életében elfelejtették.

1850—1860 közti időszakban sok és finoman festői miniatűr készült. Ilyen **Hintz Györgyné** képmása és **Teleki Andorné** gyermekkori arcképe 1825-ből. Egyike a legszebb miniatűrjeinek. Ebből az időből való első ismert önarcképe is. Hasonlóan finomak **Groisz Gusztáv** és **Groisz Gusztávné** akvarell miniatűrjei, ahol az arcok puhán festődnek, viszont a jobbkart Sikó befejezetlenül hagyta.

Mauksch Tóbiásné képmása és a Gyergyai család tulajdonában levő nyirfapadon ülő fehérruhás gyermek is az ötvenes évek termékeny korszakából valók.

Kisméretű miniatűrök báró Szentkereszthy családja öt miniatűr képmása a sepsiszentgyörgyi képtárban vannak kiállítva, gróf **Toldalagi Ferencné**ről és leányairól készített képmások. — **Bánffy Anna** bárónő és **Jósika Leóné**, **Kendeffy Krisztinának** 1857-ben készült akvarell arcképei.

Sikó Miklós és Vastagh György közötti kapcsolatról nincsenek adataink, pusztán csak együtt festett és mindkét névvel jelzett képei nyomán feltételezhetjük együttműködésüket. 1859 körül lehetett Vastagh György Sikóék vendége. A közösen festett képeken erősen kitűnik Vastagh egyéni kézjegye, főképpen a váll, kar és kéz festésénél. Sikó nem szeretett kezet festeni. **Sikó Lajos** és **Sikó Lajosné** arcképeinél Sikó Miklós mint tanítvány szerepel és hozzájárulása inkább a ruha részleteinek kidolgozására szorítkozik. Kolozsváron is közösen vállaltak arcképek megfestését és valószínűleg Vastagh György náluk a Majális utcai Sikó házban lakott. Megrendelt portré volt **Gyergyai Ferencné** képmása, mely szemmel láthatóan nagyjából Vastagh műve, összehasonlíthatatlanul szebb mint Sikóné arcképe. Az első névjelzés mindig Vastagh Györgyé, ebből azt következtethetjük, hogy a kép nagy részét ő festette.

Jellemző Sikóra, hogy amikor Vastagh György már elhagyta Erdélyt — az olajfestésben nem érezte magát biztosnak, megint visszatért az akvarellfestéshez. Két szép példány maradt meg ebből az időből: (Szentiványi) **Szent-Iványi Ignác** és **neje arcképe** a sepsiszentgyörgyi képtárban. Általában a kolozsvári mágnások és a patricius családok tagjait festette. Kiállításokon sohasem vett részt. Budapesttel semmi kapcsolata sem volt. Nem ismeri a pesti sajtó, sohasem írnak róla a lapok. Életéről Önéletrajza ad némi felvilágosítást. Idősebb korában visszavonul és újra visszatér az olajfestéshez, főképpen családjának tagjait festi most már a hetvenes évek elején igen jó érett technikával. Ebből az időből való második önarcképe is. Ugyanebben az évben gyógyíthatatlan beteg lett a felesége. A megrázkodtatása mégjobban elmélyíti művészetét. — Ilyen fölfogásban készül 1868-ban **gróf Mikó Györgyné** arcképe. Vastagh nagy-

vonalú egyszerűsége, nyugalma és saját hangulata, majdnem mélabú érződik a képen. Sokat tanult tőle. Eddigi részletező ékszer és ruha aprólékosságait elhagyja, viszont bizonyos érzelgősség kerül be képeibe. Mindig sokat festett s ha nem volt megrendelése családjáról készített arcképeket. Menyének **Sikó Kálmánnénak** arcképe talán az utolsó fiatalos lendületes műve, megint előveszi a ruha szín- és forma aprólékosságait. Viszont fia Sikó Kálmán arcképe eléggé jelentéktelen. — Jellemző úgy Sikóra, mint a korabeli festőkre, hogy a női arcképeket nagyobb lendülettel és látszólag nagyobb odaadással festették.

Mikor már nem voltak megrendelései, akkor is festett. Másolatokat készített Ferencz József és Kossuth Lajos arcképeiről, melyeket aztán egyesületeknek ajándékozott. Az utóbbiról hivatalos köszönő elismervényt kapott, mely megőrizte számukra az ajándékozás tényét.

Szerényen nekiinduló, reményekre jogosító élet Sikó Miklós élete. Egyéniségéből eredő akadályok s a külső körülmények bénító hatása alatt meg-megálló és a művészetben menedéket kereső élet tárul ki előttünk.

Nemes földbirtokos művész élete bontakozik ki a történelmi Erdély akkori kulturájára jellemzően. — Emberi és művészi sorsa tipikusan erdélyi.

Bibliográfia — Irodalom

- Lyka Károly** : Magyar Művészet (A táblabíróvilág művészete.)
Kelemen Károly : Sikó Miklós önéletrajza. Pásztortűz, 1927 évf.
Szana Tamás : A magyar művészet századunkban.
Balogh Jolán dr. : Kolozsvár műemlékei 1935.
Kővári László feljegyzései Sikó Miklósról „Művészeti Szalon“ 1928 évf.
Gercvich Tibor : A magyar művészet szelleme. 1939.
Kopp Jenő : Ismeretlen magyar festők „Szépművészet“ 1941. évf. 4. szám.
Thieme Becker : Künstler Lexikon XXXI. 19. lap.
Wurzbach : Biographisches Lexikon 34.
Somogyi Miklós : Magyarok a Müncheneri akadémián „Művészet“ 1912 évf. 178. lap.
Nagy Zoltán : A magyar litográfia története a XIX. sz. 1934.
Barabás Miklós önéletrajza, Kolozsvár 1944.

VIAȚA ȘI ARTA LUI SIKÓ MIKLÓS

Personalitatea lui Sikó Miklós — însemnată nu numai în genul lui — era caracteristică pentru cultura Transilvaniei la mijlocul sec. al XIX-lea.

În vremea aceasta sensul picturii era în mare măsură identic cu cel al portretului.

Încă din tinerețe era atras îndeosebi spre desenarea feței omenești, dar întregul corp nu prea l-a preocupat niciodată.

În prima perioadă de creație Sikó — corespunzător gustului epocii — a realizat mai multe miniaturi în acuarelă acest gen corespundea lui, minuțiozității fine a tablourilor, stil pe care la urmă practica și cu o anumită ușurință.

Primea multe comenzi, era deja un artist cunoscut despre care se vorbea alături de Carol Pop de Szatmary, pe care l-a și cunoscut personal.

În anul 1851 Sikó s-a înscris la Academia de pictură din München, abia când a început studiul desenului, după câteva luni, a părăsit Academia. Sikó a mai învățat cîtva timp la pictorul renumit Barabás Miklós.

După perioada de la München a schimbat un singur lucru : a renunțat la pictură miniaturală și a început să lucreze în ulei. Pe acest tărîm; cu totul nou pentru el, se pare că nici tehnica specifică și nici formatul tablourilor nu mai corespundea firii lui. Desenează instinctual, are darul de a observa caracterul, dar elanul tinerească deja îi lipsește. Portretele în ulei au rămas mai de grabă desene colorate cu ulei. Insuși el simțea că studiile sale sînt insuficiente și de aceea cu ocazia comenzilor mai importante cerea ajutorul portretistului cu mare renume Vastagh György. Numai putea să-și dezvolte aptitudinile și pe acest tărîm și soarta lui era să fie uitat cînd a fost în viață.

Părăsit și singur a murit la 5 mai 1900 la Tg. Mureș.

DAS LEBEN UND KÜNSTLERISCHE SCHAFFEN VON SIKÓ MIKLÓS 1818—1900

AUSZUG

Die Persönlichkeit Sikó Miklós-s zählt zu den bedeutendsten Künstler der ersten Hälfte des XIX. Jahrhunderts in Siebenbürgen.

In dieser Zeit war die Malerei im grösstem Masse identisch mit der Porträt-Malerei.

Als Junge zeichnete er fortwährend und wurde aus eigener Kraft schon als junger Mann ein geschickter Porträt-mahler ; die ganze menschlichen Figur interessierte ihn niemals.

Die Bestellungen kamen eine nach der anderen, allmählich wurden seine mit grosser Technik gemahlten Miniaturporträts in Siebenbürgen bekannt.

In München verweilte er ein halbes Jahr in dieser Zeit besuchte er einige Monate die Akademie ; dies waren übrigens seine gesamten Künstlerstudien. Ausser den Münchner Monaten war er noch ein Monat Schüler des damals noch in Siebenbürgen lebenden Künstlers Barabás Miklós.

Nach der Übersiedlung von Barabás Miklós, malte Sikó eine ganze Reihe vorzüglicher Aquarell-Porträts der siebenbürgischen Persönlichkeiten. Darin besteht der grösste Verdienst seines Schaffens.

In den fünfziger Jahren begann Sikó Miklós zusammenwirkend mit Vastagh György in Öl zu mahlen, diese Bilder blieben aber weit hinter seinen Miniatur-Aquarell-Porträts zurück.

Noch bei Lebenszeit wurde er vergessen. Er starb im Jahre 1900 in Tg. Mureş.

